

Sygn. akt III UK 82/05

POSTANOWIENIE

Dnia 3 czerwca 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wasilewski

w sprawie z wniosku J. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych - Oddziałowi w R.
o prawo do renty inwalidy wojennego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 3 czerwca 2005 r.,
na skutek kasacji wnioskodawcy
od wyroku Sądu Apelacyjnego w L.
z dnia 27 stycznia 2005 r., sygn. akt III AUa .../04,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Apelacyjny w L. wyrokiem z dnia 27 stycznia 2005 r. (III A Ua 209/04) oddalił apelację wnioskodawcy – J. S. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L. z dnia 10 grudnia 2003 r. (VIII U .../01) oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – Oddział w R. z dnia 26 stycznia 2001 r., mocą której odmówiono wnioskodawcy prawa do renty wojennej.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 27 stycznia 2005 r. pełnomocnik wnioskodawcy zarzucił naruszenie art. 233 § 1 i art. 233 § 2 k.p.c. „przez przekroczenie zasad wymienionych w tym przepisie i nieuwzględnienie wniosku o wywołanie kolejnej opinii biegłych”, wywodząc przy tym

w uzasadnieniu kasacji, że: „Nie potrzeba wiedzy specjalistycznej, wystarczy przeciętny poziom wiadomości, aby wiedzieć, że ciężkie przeżycia szczególnie typu wojennego. Doznane przez młodego człowieka, pozostawiają trwały ślad w jego psychice i skutkują na niezdolność do pracy.” Równocześnie, jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie kasacji do rozpoznania pełnomocnik wnioskodawcy wskazał, iż „zachodzi potrzeba dokonania wykładni art. 233 § 1 i 2 k.p.c. pod kątem rozszerzenia możliwości Sądów weryfikacji opinii biegłych w warunkach, gdy dotychczasowe opinie budzą sprzeciw znajdujący oparcie w doświadczeniu życiowym, jak i odczuciach społecznych.” W konsekwencji, w kasacji sformułowany został wniosek o „uchylenie zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L. z dnia 10 grudnia 2003 r., sygn. akt VIII U .../01 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do dyspozycji art. 3 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98), która weszła w życie z dniem 6 lutego 2005 r. (art. 6 tej ustawy): do złożenia i rozpoznania kasacji od orzeczenia wydanego przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, a także do odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Kasacja powinna czynić zadość szczególnym wymaganiom formalnym określonym w art. 393³ k.p.c., w tym – poza przytoczeniem podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia – powinna ona zawierać także „przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie” (art. 393³ § 1 pkt. 3 k.p.c.), które stanowią odrębny element formalny kasacji jako pisma procesowego. Oznacza to w szczególności, że w kasacji należy wykazać (*sic!*), iż w sprawie, której ona dotyczy, bądź „występuje istotne zagadnienie prawne” (art. 393 § 1 pkt 1 k.p.c. – *a contrario*), bądź „istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie” (art. 393 § 1 pkt. 2 k.p.c. – *a contrario*), bądź też „zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo” albo „zachodzi nieważność postępowania” (art. 393 § 2 k.p.c.). Wnoszący

kasację nie może przy tym ograniczyć się do powtórzenia w jej treści jednego lub kilku ustawowych sformułowań, do którego lub których pragnie nawiązać, jako do „okoliczności uzasadniającej rozpoznanie kasacji”, lecz obowiązany jest do profesjonalnego prawniczego uzasadnienia wskazanej lub wskazanych przezeń „okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji” i to w kontekście okoliczności faktycznych i prawnych tej sprawy, której kasacja ta dotyczy. Nie spełnienie tego wymagania kasacji stanowi tzw. brak istotny kasacji, bowiem kasacja taka nie czyni zadość wymaganiu formalnemu określonymu w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., a to w konsekwencji skutkować musi odmową jej przyjęcia do rozpoznania. Wymaganiu temu w żadnym razie nie czyni zadość sformułowanie w *petitum* kasacji lakonicznego stwierdzenia, iż „zachodzi potrzeba dokonania wykładni art. 233 § 1 i 2 k.p.c. pod kątem rozszerzenia możliwości Sądów weryfikacji opinii biegłych w warunkach, gdy dotychczasowe opinie budzą sprzeciw znajdujący oparcie w doświadczeniu życiowym, jak i odczuciach społecznych.”

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 393⁷ § 1 w związku z art. 393 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Teza:

Nie czyni zadość wymaganiu formalnemu określönemu w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. sformułowanie w *petitum* kasacji lakonicznego stwierdzenia, iż „zachodzi potrzeba dokonania wykładni art. 233 § 1 i 2 k.p.c. pod kątem rozszerzenia możliwości Sądów weryfikacji opinii biegłych w warunkach, gdy dotychczasowe opinie budzą sprzeciw znajdujący oparcie w doświadczeniu życiowym, jak i odczuciach społecznych.”